

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 17Csp/15/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117201404
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Kačmár
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2018:3117201404.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v spore žalobkyne: F. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. B., ul. I. E. XXX/XX, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom v Piešťanoch, ul. Teplická 7434/147, IČO: 36234176, zastúpený zástupcom: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, ul. 1. Mája 173/11, o určenie neplatnosti úverovej zmluvy a iné, sudcom JUDr. Erikom Kačmárom, takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e , že úver poskytnutý žalobkyni žalovaným na základe Úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.08.2012 je bezúročný a bez poplatkov.

II. Súd u r č u j e , že úver poskytnutý žalobkyni žalovaným na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 01.07.2015 je bezúročný a bez poplatkov.

III. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 2.981,94 eur.

IV. Súd žalobu vo zvyšnej časti z a m i e t a.

V. Žiadna zo strán n e m á p r á v o na náhradu trov tohto konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Dňa 26.01.2017 bola Okresnému súdu Trenčín doručená žaloba žalobkyne, ktorou sa v spojení s jej doplnením zo dňa 16.03.2017 domáhala rozhodnutia súdu, ktorým by rozhodol, že 1. úvery zo zmlúv č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.08.2012 a č. 4507001529 zo dňa 01.07.2015 uzavretých medzi žalobkyňou a žalovaným sú bezúročné a bez poplatkov, že 2. žalovaný je povinný vydať žalobkyni z úveru zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.08.2012 bezdôvodné obohatenie vo výške 3.274,30 eur, že 3. žalobkyňa doplatí v 66-tich mesačných splátkach po 54,34 eur, že 4. zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.08.2012 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná, že 5. žalovaný je povinný vyplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 500 eur.

1.2 Túto žalobu odôvodnila tým, že vzhľadom na finančnú tieseň uzatvorila so žalovaným spotrebiteľskú úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 01.07.2015, ďalej aj ako „zmluva č.2“ a úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.08.2012, ďalej aj ako „zmluva č.1“, na základe ktorých jej bol poskytnutý úver vo výške 10.000 eur a 4.000 eur. Vzhľadom na akútny nedostatok finančných prostriedkov, bola nútená riešiť vzniknutú situáciu pôžičkou. Nakoľko však v bankách narazila na prekážky, musela zvažovať iné alternatívy. Nemala na výber, bola nútená požičať si finančné prostriedky na uspokojovanie každodenných potrieb. Okolnosťami bola prinútená kontaktovať nebankové subjekty, ktoré nemajú až také striktné podmienky pre poskytovanie pôžičiek. V dobrej vôli si napokon požičala peniaze od žalovaného. Úverom na základe zmluvy č. 2 sa prefinancoval úver zo zmluvy č. 1 čiastkou 3.438 eur a uhradené boli splátky vo výške 3.836,30 eur. Dokopy bola uhradená na úvere zo zmluvy č. 1 suma vo

výške 7.274,30 eur. Jej nároky sú odôvodnené aj z cieľov Európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa, ktorých zmyslom je dosiahnuť stav, aby nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách spotrebiteľov nezaväzovali (najmä Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Je nepredstaviteľné, aby úverová zmluva a všeobecné obchodné podmienky obsahovali neprijateľné zmluvné podmienky. Je povinnosťou členských štátov EÚ a ich orgánov, aby naplnili cieľ čl. 6 ods. 1 smernice a zabezpečili ratio legis smernice, aby nekalé podmienky spotrebiteľov nezaväzovali. To osobitne platí, ak zmluva obsahuje značné množstvo neprijateľných zmluvných podmienok a ich existencia nie je pre spotrebiteľa možná a účelná. V tomto prípade je povolaným orgánom štátu súd, ktorý prihliadne na eurokonformný výklad európskeho spotrebiteľského práva. Je presvedčená, že je to predovšetkým žalovaný, ktorý by mal postupovať s odbornou starostlivosťou, v súlade s dobrými mravmi (§ 3 OZ) a mal by na trhu ustáliť hranicu, pokiaľ ide o čestné podmienky a ich používanie v spotrebiteľských zmluvách. V slušnej spoločnosti podmienky dojednané žalovaným nemôžu obstať za žiadnych okolností. Veriteľ, žalovaný, konal bez odbornej starostlivosti, keď spotrebiteľa vystavil zjavne nečitateľným, iba veľmi obtiažne čitateľným zmluvným podmienkam. Už len drobné písmo použité v tejto zmluve a v úverových podmienkach, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť, prekračuje mieru únosnosti, mieru slušnosti, ohľaduplnosti, výlučne s cieľom doslovne odradiť spotrebiteľa, aby sa vôbec riadne oboznámil s jej obsahom.

1.3 K náležitostiam úverových zmlúv uviedla, že podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Pokiaľ v zmluve absentuje rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky a je v nej uvedená len jednotná suma splátky bez tohto rozlíšenia, tak ako tomu bolo v tomto prípade, uvedený nedostatok spôsobuje následok uvedený v § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. a spotrebiteľský úver sa posudzuje ako bezúročný a bez poplatkov. V tomto smere poukázala na rozhodnutie Okresného súdu Žilina, sp.zn. 14C/47/2015 a Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 7C/233/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 15Co/203/2015, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 23Co/397/2013 a rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 11Co/502/2014. V súvislosti s RPMN uvedenej v zmluvách uviedla, že do pozornosti dáva rozhodnutie Okresného súdu Žilina sp.zn. 14C/47/2015, ktorý zistil, že iná úverová zmluva neobsahuje jednoznačne stanovenú RPMN, pričom v zmluve je odkaz na rozmedzie od 21,8 % do 22,5 % s tým, že RPMN sa spresní po uzavretí zmluvy. Ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje, aby veriteľ uviedol v zmluve ročnú percentuálnu mieru nákladov. Súd stanovenie rozmedzia nepovažuje za uvedenie sadzby RPMN, ktorá má byť definitívne určená po podpise zmluvy. Veriteľ, ak si má splniť všetky povinnosti voči dlžníkovi podľa zákona, musí vedieť určiť RPMN v čase uzavretia zmluvy a oznámenie tohto údajja nemôže odkladať na čas po uzavretí zmluvy. Teda podstatná náležitosť zmluvy musí byť vyjadrená v obsahu zmluvy jasne a určite tak, aby nemohli vzniknúť žiadne pochybnosti. Žalobkyňa ďalej mimo žalobný návrh odôvodňovala neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy (súd sa touto argumentáciou z dôvodu jej irelevantnosti pre rozhodnutie o žalobe nezaoberá).

1.4 K nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia uviedla, že žalovaný ju vystavil hrubo nemorálnym a zneužívajúcim zmluvným podmienkam, ktoré zakladajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Samotná zmluva o úvere už len v kontexte uvedených neprijateľných a nekalých podmienok svojím obsahom ako aj účelom jednak odporuje zákonu a zákon obchádza a ako celok sa prieči dobrým mravom. Preto je neplatná od počiatku.

1.5 K nároku na primerané finančné zadostučinenie uviedla, že proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, sa môže spotrebiteľ na súde domáhať ochrany svojho práva. Napríklad, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav. Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. V čase úveru č. 4507001529 vo výške 10.000 eur mala 68 rokov a už od roku 1999 je na dôchodku a ako takáto bola žalovaným uvedená do omylu. Bola oklamaná ako spotrebiteľ pri refinancovaní úveru z roku 2012, že toto refinancovanie je jediný spôsob ako preklenúť splácanie úveru č. 4208111883. Zároveň mala úver aj v Poštovej banke a.s., ktorý sa tiež týmto úverom vyplatil. Žalovaný

vôbec neskúmal bonitu klienta a nechal mu na život len životné minimum a neskúmal ani jeho životné náklady. Nakoľko je staršia a má už vážne zdravotné problémy, potrebuje pravidelnú starostlivosť lekára a aj lieky na jej zdravotný stav, preto si požiadala o vyplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500 eur.

2.1 Na doručení žalobu reagoval žalovaný písomným vyjadrením k žalobe zo dňa 01.04.2016. V ňom uviedol najmä to, že nie je sporné, že žalobca v postavení dlžníka uzatvoril so žalovaným v postavení veriteľa predmetné úverové zmluvy. Dňa 1.7.2015 uzatvorili úverovú zmluvu predmetom, ktorej bolo poskytnutie úveru v sume 10.000 eur na splatenie iného úveru sumou 3.438 eur (veriteľ Home Credit Slovakia a.s., teda žalovaný), sumou 5.264 eur (veriteľ Poštová banka a.s.) a suma 1.298 eur bola pripísaná bankovým prevodom na účet dlžníka. Dňa 28.8.2012 uzatvorili úverovú zmluvu, predmetom, ktorej bolo poskytnutie úveru v sume 4.000 eur na bankový účet dlžníka. Tento zmluvný vzťah je ukončený. Žalobkyňa neúplne a zmätočne opisuje rozhodujúce skutočnosti nepripája rozhodujúce listinné dôkazy v originálnom vyhotovení, a teda žalovaný popiera pravdivosť a pravosť všetkých predložených súkromných listín vo vyhotovení kópia s poukazom na § 191 ods. 2 C.s.p., z ktorých obsahu žalobkyňa vyvodzuje svoje skutkové tvrdenia, najmä skutkové tvrdenie o výške úhrad svojho dlhu. Ďalej namietal nedostatok naliehavého právneho záujmu na určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov. Žalobu navrhol zamietnuť v celom rozsahu z viacerých dôvodov.

2.2 K požadovanému určeniu neplatnosti zmluvy č.1 uviedol, že z hmotnoprávneho hľadiska predmetná úverová zmluva je platná a účinná obsahuje všetky zákonom predpísané obsahové náležitosti, má písomnú formu, je prejavom slobodnej vôle zmluvných strán, je uzatvorená v súlade s právnymi predpismi, ktoré boli platné a účinné v čase uzatvorenia úverovej zmluvy a neobsahuje žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, od ktorých by veriteľ odvodzoval svoj právny nárok.

2.3 K požadovanému vydaniu bezdôvodného obohatenia uviedol, že žalovaný si je vedomý možnej argumentácie, tak ako ju predostrela žalobkyňa, ale upriamuje pozornosť konajúceho súdu, že odo dňa 9. novembra 2016 nastal zjednocujúci názorový posun s ohľadom na závery Rozsudku súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/u Klára Bíróová, so záverom: - že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny, (k ust. § 9 ods. 2 pism. k), - že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (k ust. § 9 ods.2 pism. f), - že zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku (k § 11 ods. 1 a § 9 ods.2 pism. f). S poukazom na vyššie uvedené, úverové zmluvy spĺňajú všetky obsahové náležitosti s ohľadom na eurokonformný výklad dotknutej právnej normy. Totožného právneho názoru je aj Krajský súd v Košiciach v uznesení sp.zn. 3Co/354/2015 zo dňa 30. novembra 2016, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavej časti a plne sa stotožnil s námietkami žalobcu - Home Credit Slovakia a.s.. Žalovaný uviedol do zmluvy č. 1 RPMN určenú ako od 32.3 % do 33.6 % s odkazom, že presná hodnota RPMN závisí od dátumu poskytnutia úveru. Veriteľ tak umožnil dlžníkovi posúdiť rozsah svojho záväzku s ohľadom na skutkovú okolnosť, že finančne prostriedky sa vyplácajú prevodom na bankový účet dlžníka, a to trvá istý objektívny čas, a práve časový okamih pripisu peňažných prostriedkov na účet dlžníka je relevantný pre výpočet RPMN. Je nutné uviesť, že v čase vyhotovenia zmluvy ešte nebol známy deň, kedy budú pripísané finančné prostriedky na bankový účet dlžníka, a preto veriteľ zvolil určenie RPMN s nepatrným rozsahom 1,3%. Túto zákonnú nezrovnalosť sa podarilo vyriešiť až ku dňu 3.9.2012 uverejnením Metodickéj pomôcky k výkladu smernice 2008/48/ES (smernica o spotrebiteľskom úvere) vo vzťahu k nákladom a ročnej percentuálnej miere nákladov, ktorú uverejnilo Ministerstvo financií. Veriteľ uvedením RPMN od 29 % do 30 % nepoprel základný význam tohto číselného indikátora, ktorý slúži pre porovnanie výhodnosti úveru voči uvedenej priemernej RPMN vo výške 19,08 % pre obdobné úvery. Veriteľ neuviedol RPMN v číselnom údaji v neprospech dlžníka, a teda nie je možné aplikovať ust. § 11 ods.1 písm.b/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný trvá na odplatnosti právnych úkonov a apeluje na konajúci súd, aby obsahové náležitosti posudzoval s ohľadom na ekonomickú kauzu zmluvného vzťahu, a tou je poskytnutie finančnej hotovosti za odplatu. Zároveň vzniesol aj námietku premlčania uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorú odôvodnil tým, že za začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby možno považovať práve deň, kedy sa vykonala prvýkrát úhrada bez domnelého právneho dôvodu. Obdobné právne

posúdenie veci ohľadne plynutia subjektívnej premlčacej doby bol judikovaný v rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/274/2016 zo dňa 23.9.2016, a to: „V prejednávanej veci k vzniku bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k úverovej zmluve zo dňa 01.10.2007 č. 3709172364 malo dôjsť najskôr dňa 18.10.2010, kedy žalobkyňa zaplatila splátku úveru a kedy sa mohla dozvedieť o vzniku bezdôvodného obohatenia. Týmto dňom teda začala plynúť subjektívna 2-ročná premlčacia doba.“

2.4 K požadovanému primeranému finančnému zadosťučineniu v sume 500 eur uviedol, že nie sú naplnené podmienky hypotézy právnej normy, a to konkrétne ust. 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, na základe ktorého žalobkyňa odvodzuje svoj hmotnoprávny nárok. Žalovaný spochybňuje to, že sa spotrebiteľ domohol porušenia práv, tak ako ich ustanovuje uvedený zákon a osobitné predpisy (kumulatívna podmienka). Žalovaný musí poukázať pri výklade tejto predmetnej hmotnoprávnej normy, že toto právo pre spotrebiteľa zakotvil zákonodarca do nášho právneho poriadku v roku 2004 zákonom č. 616/2004 Z. z.. Žalovaný prvotne pri výklade zmyslu a obsahu právnej normy o „finančné zadosťučinenie pre spotrebiteľa“ siahol po dôvodovej správe k zákonu, ktorá v tomto smere nie je obzvlášť rozsiahla. Z nej vyplýva, že z jednoznačnej špecifikácie práv spotrebiteľa v tomto ustanovení so zvýraznením postupnosti ochrany života a zdravia spotrebiteľa, vyplýva aj nárok na výrobky a služby v kvalite, ktorá zodpovedá technickým predpisom na výrobky alebo služby, ktoré nevykazujú zjavné vady. Náhrada škody a finančné zadosťučinenie je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie nesplní svoj účel, aby boli nahradené, alebo zmiernené následky. Z účelového výkladu tejto právnej normy vyplýva právo spotrebiteľa na službu a výrobok, ktorý nemá vady. Ak služba alebo výrobok má vadu a spotrebiteľ sa domôže ochrany svojich práv, spotrebiteľovi prináleží náhrada škody a/alebo finančné zadosťučinenie od zodpovednej osoby. Vyššie uvedený účelový výklad predmetnej právnej normy „na právo na bezvadné plnenie“ dokresľuje aj odkaz na poznámku pod čiarou predchádzajúcej právnej úpravy t.j. § 26 ods. 3 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorá príkladom menuje osobitné právne predpisy, z ktorých môže dôjsť k porušeniu práva. Tieto osobitné právne predpisy majú spoločný menovateľ, a to že sú to predpisy správneho práva, ktoré ukladajú nároky na poskytnuté výrobky a služby spotrebiteľom, tak aby boli bez väd, a aby neohrozovali zdravie a bezpečnosť spoločnosti a jednotlivca. Ak sa naznačený účelový výklad predmetného ustanovenia zákona aplikuje na právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie finančnej služby za dohodnutú odplatu, tak finančného zadosťučinenia, by sa spotrebiteľ mohol domáhať len vtedy, ak pred súdom preukáže, že finančná služba bola poskytnutá vadne. V tomto prípade je nutné prijať záver, že finančná služba bola poskytnutá žalobkyni bez väd (peniaze dostala v plnej výške, riadne a včas).

3.1 Na písomné vyjadrenie žalovaného k žalobe reagovala žalobkyňa replikou zo dňa 10.07.2017, v ktorej uviedla, že žalovaný sa snaží súdu na viacerých miestach podsúvať účelový zužujúci výklad ustanovení právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa v spojení s posúdením zmluvy. Pri všetkých zmluvných podmienkach súčasne žiada, aby súd sporné zmluvné podmienky vykladal spôsobom, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 2 OZ.) K predmetnému tvrdeniu žalovaného, že popiera pravdivosť a pravosť predložených listín v ich kópii žalobkyňa uviedla, že svoje originály predloží súdu na nahliadnutie pri pojednávaní. Nie je povinná predkladať k žalobe originály listín. Práve žalovaný je v pozícii poprieť jej tvrdenia a k tomu predložiť svoje dôkazy, čo neurobil. Preto je jeho popretie neúčinné. Ako podstatnú časť argumentácie žalobkyňa ďalej uviedla, že rozsudok súdneho dvora z 9.11.2016 nie je predmetom tohto konania. Týmto právnym názorom slovenské súdy nie sú povinné podriaďovať sa. Slovenské súdy musia rozhodovať podľa zákonov Slovenskej republiky, a to zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách. Spomenutý zákon nebol nikdy spochybňovaný Európskou úniou, takže súd nemá dôvod, aby nerozhodoval v súlade s nimi. Spomenutý zákon je v Slovenskej republike platný a musí sa dodržiavať. V zákone sú vypísané náležitosti, ktoré musí zmluva obsahovať. Pod určitým písmenom v § 9 ods.2 zákona je jasne napísané, že zmluva musí obsahovať údaje : výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zmluva musí obsahovať aj údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. Ak sa spomenuté údaje nachádzajú v splátkovom kalendári, tento musí byť obojstranne podpísaný. Žalovaný ako nebanková spoločnosť si určuje svoje pravidlá, čo sa týka uzatvárania zmlúv a tieto pravidlá sú v rozpore so zákonmi a rozpore s dobrými mravmi. Súdna prax v Slovenskej republike ustálila, že termín konečnej splatnosti musí byť v zmluve uvedený jedným konkrétnym dátumom a to deň, mesiac a rok. Na internetovej stránke Ministerstva spravodlivosti SR sa nachádza veľa rozsudkov, kde súdy rozhodli, že mesačná splátka musí byť rozlíšená na výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a v zmluve musí byť uvedený termín konečnej splatnosti úveru, a to deň, mesiac a rok. V tomto smere poukázala na právny názor vyjadrený v rozhodnutí

Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/270/2016, podľa ktorého „smernica upravuje minimum ochrany spotrebiteľa, ktoré je členský štát povinný zabezpečiť. Nič však členskému štátu nebráni zabezpečiť spotrebiteľovi vyšší štandard ochrany pred nepriateľnými podmienkami. Úpravou, akú zákonodarca obsiahol v ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., sa podľa názoru súdu nedostal do rozporu s čl. 22 ods. 1 Smernice č. 2008/48/ES, ako na to poukazuje žalobca.“

3.2 K vznesenej námietke premlčania žalobkyňa uviedla, že keďže sa o tom kto sa na jej úkor obohatil z internetu dozvedela v lete 2016 a následne podala žalobu na súd, má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia nielen dva roky, ale aj tri roky a dokonca aj desať rokov, nakoľko úvery spoločnosti HOME CREDIT Slovakia, a.s, sú rozhodnutiami súdov Slovenskej republiky vyhlasované za bezúročné a bezpoplatkové a zmluvy neplatné. Subjektívna lehota v prípade priemerného spotrebiteľa nenastáva tak ako sa domnieva žalovaný prvou zaplatenou splátkou, ale až vtedy keď sa toto priemerný spotrebiteľ dozvie, kedy sa na ňom dodávateľ bezdôvodne obohatil. U nej je to konkrétne dátum zaslanej mimosúdnej dohody dňa 10.11.2016, čo nemôže ani žalovaný poprieť. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 12C/431/2014, v ktorom sa uvádza, že : „pokiaľ ide o začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty z neplatnej zmluvy, súd poukazuje nato, že rozhodujúci je subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie jeho práva. Vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a o tom, kto ho získal, musí byť skutočná a nie iba predpokladaná. Nie je rozhodujúce ani to, či sa oprávnený o svojom práve nedozvedel vlastným zavinením, teda či sa mohol o svojom práve dozvedieť alebo mal dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti (zhodnotenia občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SSR Cpj 37/78 publikované pod R 1/79) nakoľko je žalovaný nebankovým subjektom pôsiacim na finančnom trhu v Slovenskej republike, ako taký si je vedomý toho, aké právne predpisy regulujú jeho činnosť a neuzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere písomne je nepochybne úmyselným porušením zákona, čo spôsobuje záver, že taktiež bezdôvodné obohatenie, ktoré takýmto spôsobom vzniklo je bezdôvodným obohatením získaným úmyselne.“ Záverom uviedla, že o primerané finančné zadosťučinenie žiada preto, že boli porušené jej práva ako spotrebiteľa. Žalovaný k nej pristupoval ako k spotrebiteľovi s neodbornou starostlivosťou, svojimi tvrdeniami zavádza a klame nielen spotrebiteľov, ale aj súdy.

4. Na vyššie uvedenú repliku žalobkyne reagoval žalovaný duplikou zo dňa 19.11.2018, v ktorej sa zamerával predovšetkým na argumentáciu ohľadne náležitostí zmlúv o spotrebiteľských úveroch. Uviedol, najmä to že Najvyšší súd SR vo svojom uznesení zo dňa 22.02.2018 sp.zn. 3 Cdo/146/2017 sa vyjadril k náležitosti rozkladu splátok nasledovne: „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) prekenuť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.“ Ďalej poukázal na viaceré rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ktoré sa dotýkali právnej úpravy práv spotrebiteľov a Smernice EP a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS.

5. Za účelom rozhodnutia o žalobe súd nariadil pojednávanie, na ktoré predvolal právneho zástupcu žalovaného a žalobkyňa. Pojednávanie sa zúčastnila iba žalobkyňa. Právny zástupca žalovaného svoju neprítomnosť na pojednávaní vopred riadne písomne ospravedlnil.

6. Žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že na podanej žalobe trvá tak, ako bola písomne vyhotovená. Úver naďalej spláca, preto by nemala byť v mínuse, chce to ukončiť. Komunikovala pomerne stručne, nakoľko vzhľadom na vyšší vek, nie je celkom zorientovaná.

7. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to č. I. 14 (zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 4507001529), č. I. 17 (dohoda o zrážkach zo mzdy), č. I. 19, 21 (štandardné európske informácie), č. I. 23 (informácia o RPMN), č. I. 24 (príloha č. 1), č. I. 28 (úverová zmluva č. 4208111883), č. I. 30 (štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere), č. I. 34 (list zo dňa 20.4.2016), č. I.

35, 36 (splátkový kalendár zmluvy), č. I. 89 (potvrdenie o výbere v hotovosti), č. I. 90 (kópia výpisu z účtu VÚB), č. I. 91, 92 (prehľad pohybov na účte). Na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil pre rozhodnutie o žalobe nasledovný podstatný skutkový stav, na ktorý aplikoval citované ustanovenia právnych predpisov a vec právne posúdil.

8.1 Medzi sporovými stranami boli uzatvorené dve úverové zmluvy, a to Zmluva o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver č. 4507001529 zo dňa 01.07.2015, ďalej aj ako „zmluva č.2“ a Úverová zmluva č. 4208111883 zo dňa 25.08.2012, ďalej aj ako „zmluva č.1“.

8.2 Na základe zmluvy č.1 žalovaný poskytol žalobkyni bezúčelový úver v sume 4.000 eur. Úrok bol v zmluve uvedený vo výške 28,07 % ročne, pričom zároveň bola uvedená celková čiastka splatná spotrebiteľom (žalobkyňou) v sume 9.326,52 eur v 84 mesačných splátkach vo výške 111,03 eur, bez uvedenia konečného dňa splatnosti úveru. Termín splatnosti mesačnej splátky bol dohodnutý vždy k 15. dňu v mesiaci. RPMN bola uvedená od 32,30 % do 33,60 %. Súčasťou úverovej zmluvy sú aj Úverové podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia a.s..

8.3 Na základe zmluvy č.2 žalovaný poskytol žalobkyni účelový úver (časť úveru slúžila k úhrade záväzkov uvedených v prílohe č. 1) v sume 10.000 eur. Úrok bol v zmluve uvedený vo výške 11,42 % ročne, pričom zároveň bola uvedená celková čiastka splatná spotrebiteľom (žalobkyňou) v sume 14.649,60 eur v 84 mesačných splátkach vo výške 174,40 eur, bez uvedenia konkrétneho konečného dňa splatnosti úveru. Termín splatnosti druhej a nasledujúcich mesačných splátok bol dohodnutý vždy k 15. dňu v mesiaci. RPMN bola uvedená 12,10 %. Súčasťou úverovej zmluvy sú aj Úverové podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia a.s. s kódom TKH214. Podľa prílohy č. 1 k tejto zmluve mala žalobkyňa u žalovaného dlh zo zmluvy č.1 vo výške 3.438 eur a dlh v Poštovej banke a.s. vo výške 5.264 eur. Súčet týchto súm bol použitý z úveru zo zmluvy č. 2 na úhradu týchto záväzkov. Zvyšok v sume 1.298 eur bol vyplatený žalobkyni ako bezúčelový úver.

8.4 Zo splátkového kalendára zmluvy na č.l. 35, ktorý zaslal žalovaný žalobkyni s listom na č.l. 34 zo dňa 20.04.2016 vyplýva, že žalobkyňa titulom splácania úveru na základe zmluvy č. 1 (v sume 4.000 eur), zaplatila žalovanému spolu 6.981,94 eur. Naposledy zaplatila žalobkyňa sumu 3.256,67 eur dňa 14.07.2015.

8.5 Z bankového výpisu z 19.11.2018 na č.l. 91 a 92 vyplýva, že od 10.08.2015 zaplatila žalobkyňa žalovanému titulom splácania úveru zo zmluvy č. 2 (podľa rovnakého variabilného symbolu uvedeného v zmluve č. 2 a variabilného symbolu platieb) ku dňu 09.11.2018 spolu sumu 4.334,68 eur.

9.1 Podľa § 137 Civilného sporového poriadku žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

9.2 Podľa § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

9.3 Podľa § 494 Občianskeho zákonníka z platného záväzku je dlžník povinný niečo dať, konať, niečo sa zdržať alebo niečo trpieť a veriteľ je oprávnený to od neho požadovať.

9.4 Podľa § 52 ods.1 až 4 Občianskeho zákonníka v účinnom znení, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení

spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

9.5 Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

9.6 Podľa § 261 ods.3 písm. d) Obchodného zákonníka, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy č. 1, touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy: zo zmluvy o úvere (§ 497).

9.7 Podľa § 261 ods.6 písm. d) Obchodného zákonníka, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy č. 2, touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy: zo zmluvy o úvere (§ 497).

9.8 Podľa § 1 ods.2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmlúv o úvere, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

9.9 Podľa § 11 ods.4 zákona o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v súčasnosti, spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

9.10 Podľa § 9 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

9.11 Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

9.12 Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy č. 1 zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

9.13 Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy č. 1 zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

9.14 Podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy č. 2 zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

9.15 Podľa § 11 ods. 1 písm.b/ zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

9.16 Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy č.2, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od

spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

9.17 Podľa § 451 ods. 1, ods.2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

9.18 Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

9.19 Podľa § 100 ods.1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

9.20 Podľa § 107 ods.1, ods.2 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

9.21 Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10.1 Žalobkyňa sa podanou žalobou domáha :

- určenia neplatnosti zmluvy č. 1,
- určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov zo zmluvy č.1 a zmluvy č.2,
- vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 3.274,30 eur vzniknutého na základe zmluvy č. 1,
- možnosti doplatenia úveru zo zmluvy č. 2 v 66-tich mesačných splátkach po 54,34 eur,
- primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500 eur.

10.2 Súd sa zaoberal dôvodnosťou každého z požadovaných žalobných návrhov osobitne.

11.1 K požadovanému určeniu neplatnosti úverovej zmluvy č. 1 súd uvádza nasledovné:

11.2 Podľa § 137 písm.d/ Civilného sporového poriadku (CSP) sa je možné domáhať neplatnosti právneho úkonu (určenia právnej skutočnosti) ak právo na požadované určenie vyplýva z osobitného predpisu. Právo spotrebiteľa (teda žalobkyne) na určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere je výslovne zakotvené v § 11 ods.4 zákona o spotrebiteľských úveroch, platného a účinného v čase rozhodovania súdu o podanej žalobe. Preto súd konštatuje, že táto časť žaloby, teda o určenie neplatnosti úverovej zmluvy č. 1, je procesne prípustná. Následne sa súd zaoberal vecnou dôvodnosťou tejto časti žaloby, teda či napadnutá úverová zmluva je neplatným právnym úkonom.

11.3 Vo všeobecnosti pre zmluvu o úvere, ktorej zákonná (právna) úprava je obsiahnutá v § 497 a nasl. Obchodného zákonníka platí, že je zmluvou, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť peňažné prostriedky v stanovenej výške a dlžník sa zväzuje poskytnuté prostriedky vrátiť a

zaplatiť úroky. Pre zmluvu o úvere Obchodný zákonník nestanovuje žiadnu formu. Podstatnými časťami zmluvy sú určenie subjektov (veriteľa a dlžníka), určenie poskytovaných peňažných prostriedkov čo do čiastky a meny a záväzok dlžníka, že poskytnuté peňažné prostriedky vráti a zaplatí úroky. Zmluva o spotrebiteľskom úvere, naopak musí byť pod následkom neplatnosti uzatvorená v písomnej forme, pričom oproti zmluve o úvere podľa Obchodného zákonníka, musí obsahovať popri všeobecných náležitostiach zmluvy o úvere aj iné náležitosti, uvedené v zákone o spotrebiteľských úveroch. Ich neuvedenie má rôzne právne následky (najmä bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru), v závislosti od jednotlivých náležitostí a od následného správania sa zmluvných strán. Dlžník môže, pokiaľ si strany nedohodnú lehotu inú, požadovať dojednanú čiastku do doby, pokiaľ je poskytnutie úveru niektorou zo strán vypovedané. Veriteľ je povinný požadované prostriedky poskytnúť v lehote, ktorú si strany dohodli, alebo ktorú vo svojom požiadavku stanovil dlžník, inak bez zbytočného odkladu po doručení žiadosti. Povinnosťou veriteľa je prijať vrátené prostriedky a to i pred dohodnutou lehotou. Dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v lehote dohodnutej v zmluve, inak podľa všeobecných ustanovení Obchodného zákonníka, alebo ak je to pre spotrebiteľa priaznivejšie podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. K dôvodom neplatnosti úverovej zmluvy v zásade žalobkyňa nič právne relevantné neuviedla. Ani súd po vykonaní dokazovania nevezhladol žiadny dôvod neplatnosti úverovej zmluvy. Predložená úverová zmluva spĺňa podľa obsahu jej písomného vyhotovenia všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre jej platnosť, a ktoré sú popísané vyššie (označenie zmluvných strán, určenie konkrétnej výšky úveru, záväzok dlžníka zaplatiť úroky a vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky). Preto súd žalobu v tejto časti zamietol.

12.1 K požadovanému určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov zo zmluvy č.1 a zmluvy č.2 súd uvádza nasledovné:

12.2 Súd každý úver z oboch zmlúv posudzoval osobitne.

12.3 Obe úverové zmluvy sú zároveň zmluvami o spotrebiteľskom úvere, pretože obe uzavrel žalovaný ako dodávateľ so žalobkyňou ako spotrebiteľkou, pretože pri ich uzatváraní žalovaný ako veriteľ konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a žalobkyňa ako dlžníčka je fyzickou osobou, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

12.4 Vo vzťahu ku skôr uzatvorenej úverovej zmluve č. 1 je potrebné uviesť, že súd jej náležitosti posudzoval podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý bol platný a účinný ku dňu 25.08.2012, teda ku dňu jej uzatvorenia. Po tomto posúdení súd konštatuje, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Táto zmluva o spotrebiteľskom úvere totiž neobsahuje údaj podľa § 9 ods.1 písm.f/ zákona o spotrebiteľských úveroch, úplný údaj podľa § 9 ods.1 písm.k/ zákona o spotrebiteľských úveroch a údaj podľa § 9 ods.1 písm.j/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

12.5 K neuvedeniu termínu konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods.1 písm.f/ zákona) v úverovej zmluve č. 1 súd uvádza, že tento nie je v zmluve vôbec uvedený. Je v nej uvedená „lehota splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“. Odhliadnuc od prevažujúcej judikatúry súdov, z ktorej vyplýva, že takýto údaj musí byť v úverovej zmluve explicitne uvedený, súd uvádza, že táto zákonná požiadavka kladená na obsah zmluvy o spotrebiteľskom úvere je celkom jasná. Zákon o spotrebiteľskom úvere totiž nepočíta s výnimkou z tejto požiadavky, napr. v tom zmysle, že je postačujúce ak takýto termín je inak zo zmluvy vyvoditeľný. Naopak jasne uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V tejto súvislosti súd uvádza, že k otázke, či je potrebné v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere aj presný údaj o konečnej splatnosti úveru zaujal právny názor aj odvolací súd konajúceho súdu, teda Krajský súd v Trenčíne, a to napr. v rozsudku z 30.01.2018 sp.zn. 27Co/310/2017, keď uviedol (v prípade bankového úveru), že: „takýto údaj má byť uvedený konkrétnym dátumom konečnej splatnosti úveru, teda dňom, mesiacom a rokom. Nie je postačujúce, že si dlžník - spotrebiteľ dokáže uvedený termín odvodiť od iných v zmluve uvedených údajov (napr. počet splátok, termín ich splatnosti a pod.). Ak zákonodarca určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti obsahovať isté náležitosti (medzi nimi aj termín konečnej splatnosti úveru), je úlohou dodávateľa tieto údaje vo svojom návrhu zmluvy jasne a zrozumiteľne uviesť tak, aby sa ich mohol spotrebiteľ priamo z návrhu dozvedieť bez toho, aby si ich musel odvodzovať od iných údajov, často skrytých v neprehľadnej zmäti zmluvných podmienok.“ K rovnakému záveru dospel aj iný senát Krajského súdu v Trenčíne v rozsudku Krajského

súdu v Trenčíne z 11.04.2018 sp.zn. 5Co/22/2018, keď uviedol, že: „údaj o konečnej splatnosti úveru má byť uvedený konkrétnym dátumom konečnej splatnosti úveru, teda dňom, mesiacom a rokom. Nie je postačujúce, že si dlžník-spotrebiteľ dokáže uvedený termín odvodiť od iných v zmluve uvedených údajov, všeobecných podmienok, ktoré sú rozsiahle a uvedené malým, pre priemerného spotrebiteľa ťažko čitateľným písmom. Ak zákonodarca určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má pod sankciou bezúročnosti a bez poplatkov obsahovať isté náležitosti /medzi nimi aj termín konečnej splatnosti úveru/ je úlohou dodávateľa tieto údaje vo svojom návrhu zmluvy jasne a zrozumiteľne uviesť tak, aby sa ich mohol spotrebiteľ priamo z návrhu dozvedieť bez toho, aby si ich musel odvodzovať od iných údajov, často skrytých v neprehľadnej zmäti zmluvných podmienok.“

12.6 K neuvedeniu údaju o výške, počte a termínoch (presných) splátok istiny, úrokov a iných poplatkov súd uvádza, že v zmluve je uvedený len údaj o počte splátok (84) a o výške splátky (111,03 eur). Neuvádza sa v nej údaj o presných termínoch splátok. Tie si mala žalobkyňa odvodiť (podľa dvoch hviezdíčiek v zmluve, písaných ako poznámka menším písmom ako riadny text úverovej zmluvy). Takýto spôsob vyvodenia si konkrétnych termínov splatnosti splátok úveru je podľa názoru súdu neurčitý, nejasný, v dôsledku čoho ani nezodpovedá garantovanému právu spotrebiteľa byť zrozumiteľne (jasne a bez pochybností) informovaný o svojich základných zmluvných povinnostiach (medzi ktoré patrí aj termín splatnosti jednotlivých splátok).

12.7 K neuvedeniu presnej výšky RPMN súd uvádza, že sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že je postačujúce (resp. nevyhnutné) ak je RPMN uvedené ako rozpätie sadzieb. Podľa názoru súdu tento údaj má byť uvedený jednoznačne, teda jednou sadzbou a nie variabilne v rozpätí dvoch sadzieb. Ako je uvedené v ustanovení § 9 ods.2 písm.j/ zákona o spotrebiteľských úveroch, RPMN má byť vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z tohto je zrejmé, že RPMN má byť vypočítaná podľa údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, (tento čas je určitý) a nie podľa údajov platných v čase poskytnutia úveru (ktorý môže byť neurčitý). Argumentácia žalobcu v tomto smere je tak podľa názoru súdu čisto účelová, nemajúca oporu v uvedenom zákone. Takisto je potrebné uviesť že ani z obsahu zákona o spotrebiteľských úveroch ani z obsahu uvedenej Smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, nie je možné podľa názoru súdu vydedukovať, že by ráтали s variabilnou RPMN, resp. s nejakým rozpätím sadzby RPMN. V úverovej zmluve je uvedený údaj o RPMN variabilne, teda ako rozpätie sadzieb (od 32,30 % do 33,60 %). Podľa názoru súdu tento údaj má byť uvedený jednoznačne, teda jednou sadzbou a nie variabilne v rozpätí dvoch sadzieb.

12.8 Z viacerých vyššie uvedených dôvodov je potrebné považovať úver poskytnutý žalobkyni žalovaným na základe zmluvy č. 1 za bezúročný a bez poplatkov.

12.9 Vo vzťahu ku neskôr uzatvorenej úverovej zmluve č. 2 je potrebné uviesť, že súd jej náležitosti posudzoval podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý bol platný a účinný ku dňu 01.07.2015, teda ku dňu jej uzatvorenia. Po tomto posúdení súd konštatuje, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Táto zmluva o spotrebiteľskom úvere totiž neobsahuje údaj podľa § 9 ods.1 písm.f/ zákona o spotrebiteľských úveroch a údaj podľa § 9 ods.1 písm.l/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný takisto porušil povinnosť podľa § 11 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy č. 2, a to hrubo porušil povinnosť podľa § 7 ods. 1, teda povinnosť posudzovania schopnosti splácať úver, pretože nebolo preukázané, že by žalovaný ako veriteľ skúmal údaje o výdavkoch a rodinnom stave žalobkyne. Skúmal iba jej príjem, bez skúmania jej výdavkov. Zo zmluvy č. 2 vyplýva, že žalobkyňa uviedla údaj o svojom príjme 384 eur mesačne z dôchodku a údaj o príjme jej partnera v sume 374 eur mesačne. V zmluve sa nenachádza žiadny údaj o jej výdavkoch, napr. na bývanie, splácanie iných peňažných dlhov, príp. výdavkoch súvisiacich s jej zdravotným stavom a pod.. Je takisto zarážajúce, že pri uvedených príjmoch žalovaný poskytol žalobkyni, ktorá v tom čase mala 68 rokov spotrebiteľský úver v sume 10.000 eur s mesačnou splátkou 174,40 eur na 7 rokov. Pri takejto splátke úveru jej tak zostala na jej iné mesačné výdavky suma 209,60 eur.

12.10 K neuvedeniu termínu konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods.1 písm.f/ zákona) súd poukazuje na odôvodnenie v bode 12.5, ktoré dopadá aj na zmluvu č. 2.

12.11 K neuvedeniu údaju o výške, počte a termínoch (presných) splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods.1 písm.l/ zákona) súd poukazuje na odôvodnenie v bode 12.6, ktoré dopadá aj na zmluvu č. 2.

12.13 Z viacerých vyššie uvedených dôvodov je potrebné považovať aj úver poskytnutý žalobkyni žalovaným na základe zmluvy č. 2 za bezúročný a bez poplatkov.

13.1 K požadovanému vydaniu bezdôvodného obohatenia súd uvádza nasledovné:

13.2 Dôvodom vydania bezdôvodného obohatenia má byť podľa žaloby žalobkyne to, že žalovaný od nej prijal väčšie peňažné plnenie na základe úverovej zmluvy č.1, resp. na základe bezúročného a bezpoplatkového úveru, ako jej poskytol. Rozdiel predstavuje sumu 3.274,30 eur, teda žalovanú sumu.

13.3 V prvom rade je potrebné uviesť, že súd má za preukázané platné uzatvorenie úverovej zmluvy č.1. Ako však vyplýva z vyššie uvedeného odôvodnenia v bodoch 12.4 až 12.8, tento úver je potrebné považovať za bezúročný. Prijatie plnenia, ktoré zodpovedá istine úveru od dlžníka, teda žalobkyne, z takejto úverovej zmluvy nie je bezdôvodným obohatením. Na druhej strane však prijatie plnenia nad tento rámec (teda prijatie plnenia prevyšujúceho istinu úveru) už možno považovať za bezdôvodné obohatenie, resp. získanie majetkového prospechu bez právneho dôvodu.

13.4 Vzhľadom k tomu, že žalobkyni na základe úverovej zmluvy vznikla povinnosť vrátiť istinu úveru bez úrokov a bez poplatkov v sume 4.000 eur a k tomu, že žalovanému zaplatila celkovo sumu 6.981,94 eur (ako to vyplýva z listinného dôkazu na č.l. 35, 36), súd uvádza, že žaloba žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia je dôvodná v časti o zaplatenie 2.981,94 eur (rozdiel medzi poskytnutým úverom a pláťbami žalobkyne za účelom splatenia tohto úveru). Na strane žalovaného vznikla povinnosť podľa 451 ods.1 Občianskeho zákonníka vydať bezdôvodné obohatenie. V zmysle § 456 Občianskeho zákonníka musí žalovaný predmet bezdôvodného obohatenia vydať tomu, na úkor koho ho získal, teda žalobkyni.

13.5 Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného súd posudzoval aj to, či uplatnené právo žalobkyne nie je premlčané.

13.6 Úvodom tejto časti odôvodnenia súd vo všeobecnosti k inštitútu premlčania poukazuje na právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v jeho rozsudku sp. zn. 3Cdo 41/2012, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje: „Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Premlčaním sa rozumie márne uplynutie doby stanovenej v zákone pre vykonanie práva; znamená výrazné oslabenie subjektívneho práva oprávneného účastníka, lebo premlčaním síce jeho nárok nezaniká, nemôže ho však súd priznať, ak povinný pred súdom vznesie námietku premlčania. Nárok oprávneného účastníka trvá aj naďalej, stáva sa však prostredníctvom súdu nevymáhateľným. Počiatok premlčacej doby je v občianskoprávných vzťahoch všeobecne (objektívne) určený v § 101 OZ, podľa ktorého premlčacia doba začína bežať odo dňa, kedy právo mohlo byť vykonané po prvý raz. Takto vymedzený počiatok je vymedzený objektívne, nezávisle na poškodenom. Plynutie premlčacej doby začne odo dňa, kedy by si mohol všeobecne právo uplatniť každý, teda, kedy by mohol podať žalobu (actio nata), pričom nie je rozhodujúce, či daný subjekt bol v situácii, ktorá mu uplatnenie práva znemožňovala (nevedel o práve, výkon práva mu znemožňovala choroba a pod.). Ide o objektívne určený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý sa odvíja od právnych skutočností, prípadne udalostí, ktorých vznik či existencia sú nezávislé od úrovne vedomia (znalostí) oprávneného účastníka zodpovednostného vzťahu. Zásada hospodárnosti konania musí pritom viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom k tomu, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie, napr. výšky bezdôvodného obohatenia, škody a podobne (pozri napr. R 29/1983). Premlčanie ako zákonom stanovený inštitút slúži na naplnenie zásady právnej istoty, pretože svojou podstatou tiež bráni otváraniu sporných otázok po uplynutí neprimeranej doby a núti nositeľov práv, aby si svoje nároky uplatňovali v dobách stanovených zákonom.“

13.7 Konajúci súd ďalej všeobecne uvádza, že inštitút premlčania pohľadávky je stabilnou súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Je inštitútom zákonným a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa zo zákona premlčuje. Je zjavné, že môže mať pre veriteľa nepriaznivé

následky, avšak na tomto mieste je potrebné akcentovať všeobecnú zásadu platnú aj pre súkromné právo platné v Slovenskej republike *vigilantibus iura scripta sunt* (práva patria bdelym, resp. zákony sú písané pre bdelych), podľa ktorej si každý má strážiť a chrániť svoje práva.

13.8 Vo vzťahu k dôvodnosti vznesenej námietky premlčania žalovaným a vo vzťahu ku konkrétnemu právu, ktoré bolo uplatnené žalobkyňou v tomto konaní, súd uvádza nasledovné:

13.9 Aj z judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje dvojročnú subjektívnu a trojročnú, resp. desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vzneseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr, ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr ako objektívna.

13.10 Na základe uvedeného a na základe zisteného skutkového stavu súd konštatuje, že žalobkyňa si právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnila v priebehu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, resp. aj trojročnej objektívnej premlčacej doby. Uplatnené právo tak nie je premlčané.

13.11 K plynutiu kratšej subjektívnej premlčacej doby súd uvádza, že žalobkyňa sa mohla dozvedieť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil najskôr poukázaním poslednej splátky úveru v sume 3.256,67 eur dňa 14.07.2015. Touto splátkou vrátila žalovanému celú istinu úveru v sume 4.000 eur a zvyšok tejto sumy mu poukázala nad rámec svojho peňažného záväzku (na úroky a poplatky, ktoré nemala platiť). Ak podala žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia na súd dňa 26.01.2017 je zrejmé, že si túto pohľadávku uplatnila vzhľadom k premlčaniu, včas.

13.12 Súd vzhľadom na obranu žalovaného takisto uvádza, že z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/274/2016 zo dňa 23.9.2016, na ktorý poukázal žalovaný rovnako vyplýva, že moment začatia plynutia subjektívnej doby ustálil tento odvolací súd odo dňa zaplatenia poslednej splátky spotrebiteľského bezúročného úveru.

13.13 Čo sa týka časti uplatnenej sumy bezdôvodného obohatenia, ktorá prevyšuje súdom priznanú sumu, teda sumy nad 2.981,94 eur (t.j. 292,36 eur), tak súd uvádza, že z listinného dôkazu na č.l. 36 vyplýva, že suma 292,36 eur bola žalobkyni vrátená ako preplatok dňa 24.07.2015. V tejto časti je teda žaloba nedôvodná a súd ju preto zamietol.

14. K požadovanému určení možnosti doplatenia úveru zo zmluvy č. 2 v 66-tich mesačných splátkach po 54,34 eur, súd uvádza, že v tejto časti je žaloba zjavne nedôvodná. Súd nemá právo upravovať v platnom úverovom vzťahu výšku mesačnej splátky.

15.1 K požadovanému určení primeraného finančného zadostučinenia v sume 500 eur, súd uvádza nasledovné:

15.2 Uplatnené právo žalobkyne ako spotrebiteľky vyplýva z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15.3 Súd žalobe v tejto časti zamietol, pretože žalobkyni na základe zisteného skutkového stavu toto finančné zadosťučinenie podľa názoru súdu nepatrí. Aj keby súd ustálil, že jej predsa len patrí, bola by táto žaloba predčasná.

15.4 K záveru, že žalobkyni na základe zisteného skutkového stavu toto finančné zadosťučinenie podľa názoru súdu nepatrí súd uvádza, že nezistil v konaní také správanie žalovaného, ktoré by bolo potrebné odčiniť priznaním finančného zadosťučinenia. V tejto súvislosti sa súd stotožňuje s obranou žalovaného, že finančné zadosťučinenie je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie nesplní svoj účel, aby boli nahradené, alebo zmiernené následky. Ak služba alebo výrobok má vadu a spotrebiteľ sa domôže ochrany svojich práv, spotrebiteľovi prináleží náhrada škody a/alebo finančné zadosťučinenie od zodpovednej osoby. Ak sa naznačený výklad predmetného ustanovenia zákona aplikuje na právny vzťah založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie finančnej služby za dohodnutú odplatu, tak finančného zadosťučinenia, by sa spotrebiteľ mohol domáhať len vtedy, ak pred súdom preukáže, že finančná služba bola poskytnutá vadne. V tomto prípade je nutné prijať záver, že finančná služba bola poskytnutá žalobkyni bez väd (peniaze dostala v plnej výške, riadne a včas). To, že žalobkyňa je povinná vrátiť len istinu úveru neznamena, že by jej mala byť priznaná aj určitá forma zadosťučinenia (odškodnenia). Samotná bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru je dostatočným následkom toho, že obe úverové zmluvy neobsahovali všetky zákonné náležitosti. Ak by súd popri tomto následku priznal žalobkyni aj finančné zadosťučinenie, žalovaný veriteľ by bol podľa názoru súdu sankcionovaný veľmi prísne. Za stavu, že súd nezistil agresívne praktiky voči žalobkyni zo strany žalovaného pri vymáhaní neexistujúceho dlhu, uvedený záver súdu obstojí.

15.5 K záveru súdu o predčasnosti žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia súd poukazuje na právny názor Krajského súdu v Trenčíne, vyjadrený v rozsudku sp.zn. 4Co/229/2017 z 14.03.2018, podľa ktorého: Pod uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. treba rozumieť konkrétne žalovateľné právo, teda nárok, ktorý vyplýva z porušenia práv na ochranu spotrebiteľov, resp. z porušenia povinností určených na ochranu spotrebiteľov dodávateľmi. Právo na primerané zadosťučinenie vzniká na základe právnej skutočnosti, ktorou je zákon - § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. - ak sú ale splnené podmienky stanovené zákonom a týmito podmienkami sú, že po 1) spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatní na súde porušenie práv a povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi a po 2) že je úspešný, pričom o úspechu sa dá uvažovať iba vtedy, ak je o tom právoplatne rozhodnuté. Kým tieto podmienky nie sú splnené, žiadne právo, žalovateľný nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je. Podľa názoru odvolacieho súdu z citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že nárok na finančné zadosťučinenie môže prípadne žalobcovi voči žalovanému vzniknúť až po právoplatnom rozhodnutí súdu o porušení práv alebo povinností žalovaného voči žalobcovi.“ Vzhľadom na uvedený právny názor odvolacieho súdu je potrebné konštatovať predčasnosť uplatnenia prípadného práva na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

16.1 Podľa § 255 ods.1, ods.2 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

16.2 Podľa § 262 ods.1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

16.3 O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.2 Civilného sporového poriadku tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, pretože súd žalobe vyhovel čiastočne. Súd žalobu zamietol v časti o určenie neplatnosti zmluvy č. 1, o určenie primeraného finančného zadosťučinenia, o určenie možnosti doplatenia úveru zo zmluvy č. 2 v 66-tich mesačných splátkach a čiastočne o vydanie bezdôvodného obohatenia. Naopak žalobe vyhovel v časti o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov a vo väčšej časti o vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru súdu je tak plne náležité rozhodnúť tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia a to na Okresnom súde Trenčín. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia

opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. O odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vyššie uvedenú vadu, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak žalovaný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnená žalobkyňa môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.